

36
ВЪПРОСА,
КОИТО ПРОМЕНИХА
МНЕНИЕТО МИ
ЗА ТЕБ

Вики Грант

Превод от английски език
Надя Златкова

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *36 Questions That Changed My Mind About You*

Text copyright © 2017 by Vicky Grant

By arrangement with Transatlantic Literary Agency, Inc.

All rights reserved.

Превод Надя Златкова

Редактор Анета Мечева

Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритьоф Хансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

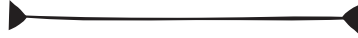
Отпечатано в „Ропринт“ ЕАД, София, 2018

Тираж: 1500 бр.

ISBN 978-954-27-2236-6

*Ha @cheese_gypsy, @call_me_edwina,
@thevirlbox
c <3*

ГЛАВА

1

Чуха се три бързи почуквания, вратата се отвори и в стаята влезе момиче, останало без дъх.

– Съжалявам. Съжалявам, че забърсах. Трябваше да говоря с преподавателя си по английски за есето за края на срока, а той не си беше в кабинета и ...

Джеф завъртя глава в знак, че няма проблем.

– ... докато дойде, вече бях изпуснала автобуса и трябваше да ходя до центъра, за да ...

– Всичко е наред, не се тревожи. Попълни ли формуляра?

– О, да. Съжалявам.

Тя огледа стаята, търсейки място да остави една жива тропическа рибка, която носеше в пълна с вода малка торбичка.

– Ето тук – потупа той върха на бюрото си.

– Благодаря – каза тя и я остави. – Господи. Мокро. Съжалявам. – Момичето повдигна торбичката, избърса я в голямото си сиво винтидж палто и отново я остави. – Тази глупава риба. Само на едно място ги има и брат ми Гейб... На дванайсет е. Той има ... съжалявам. Не те интересува всичко това. Искаш формуляра. – Тя започна да тършува из голямата си кафява кожена чанта, преметната през гърдите ѝ. На пода тупна опърпан екземпляр на „Завръщане в Брайдсхед“.

– Защо не седнеш? – посочи той към пластмасовия стол пред бюрото. – Може да е по-лесно.

Тя седна, вдигна книгата и отново започна да рови.

– Принципно не съм толкова неорганизирана. Наистина. Просто. Какъв ден. Така ге, *седмица*.

– Син е – каза той. – Двайсет и два на двайсет и осем ... ето го. До, хъм, портмонето ти.

– О. Вярно. – Тя извъртя очи на себе си и му подаде формуляра. – Донесох си и автобиография.

– Няма нужда. – Той изгладя листа, който му беше гала, и набързо го прегледа.

– Сигурен ли си? Понеже добавих кратък параграф за евентуално включване на психологията като допълнителен предмет, особено след като е свързано с...

– Наистина. Няма нужда от специално образование.

Докаато той четеше формуляра, тя огледа офиса му.

– Харесваш играчките.

Джеф не вдигна поглед.

– Екшън фигури – поправи я той. Бяха наредени по рафтовете му с книги според жанра, редкостта им, това колко са стари и един труден за определяне фактор Х – вълнението, с което го изпълваха най-яките. Това не бяха играчки.

Той си записа няколко неща, след което каза:

– И така... Хилда Сангстър ... гимназия „Ситагел“ ...

Тя изпъшка.

Сега вече той вдигна поглед.

– Проблем ли има?

– Съжалявам. Това с Хилда. Трябваше да обясня.

Той погледна формуляра.

– Знам, че написах Хилда, но това беше, защото пишеше „Име, Презиме“, а не „Използвано име“ и реших, че ти трябва за официални цели, така че просто, ами, направих *каквото беше написано*, макар че не мога да понасям името. Толкова е, ами,

тевтонско. Никой никога не ме нарича Хилда.

– А как да те наричам тогава?

– Хилди.

– Хил-ди, не Хил-да.

– Не звучи много различно, но честно? За мен? Разликата е огромна. Някой ден ще го сменя – искам да кажа, законно и всичко, – но баба ми все още е жива и, ами, трябва да зачета чувствата ѝ, името се наследява в семейството и т.н., и т.н.

Сигурно осъзна, че говори прекалено много. Усмихна се неловко и се поузправи.

– Нека е Хилди. Виждам, че си последна година? Не си обвързана?

Тя се засмя по начин, който можеше да означава само „да“.

– И си на ... колко? Осемнайсет? Защото ще трябва да подгнеш формуляр за съгласие.

– Добре. Няма проблем но, ... хъм. Може би първо трябва да разбера за какво става въпрос? Имам предвид, че има граници на това, което бих направила в името на науката. – Тя се засмя отново, но не можеше да заблуди нито него, нито себе си.

– Абсолютно. Добре. Името ми е Джеф. Правя доктората си тук, в университета. Наскоро ми дадоха стипендия да изследвам – ами, най-лесният начин, по който мога да го опиша, е „създаването на връзки“. Всъщност се интересувам от това дали можем да повлияем на участниците като теб да развият силна междуличностна връзка с друг участник, която евентуално по-късно да се превърне в...

– Съжалявам. Хъм. Това правилно ли го разбирам? – Тя обви с ръце чантата си, сякаш беше малко дете, нуждаещо се от успокояване. – Опитвайте се да разберете дали можете да накарате хората да се харесат.

Той се усмихна с половин уста.

– Не да *накарате*. – Щеше да е милиардер, ако можеше да го прави. – Нямаме намерение да промиваме мозъка на никого.

Просто искаме да видим дали е възможно – да кажем – да улесним личната близост, която евентуално да се превърне във връзка.

– Имаш предвид приятелство?

– Да. Или романтична връзка. Проучвам как хората започват интимни връзки и дали този процес може да бъде ускорен по някакъв начин.

– Любов? – Изрече го като обвинение. – За това ли говориш? Той записа нещо.

– Да, потенциално любов, макар че...

– Макс ли ти даде името ми? – Прозвуча ядосано.

– Макс? Не. Макс кой?

– Шуу?

– Какво? Дори не знам какво е това?

– Шуу Фрейзър?

– Не. Никой не ми е давал името ти. *Ти* се свърза с мен. Не помниш ли? Това е просто психологическо изследване, за да разберем дали любовта...

– Любовта! – каза тя отново и скочи на крака.

Джеф не разбра как момичето успя да събори рафта за книги от стената – тя не беше чак толкова висока, – но внезапно около тях се разхвърчаха екипни фигури на Дисни герои сякаш беше избухнал взрив в анимационен филм.

Тя каза:

– О. Господи. Не. Съжалявам – и се обърна да види какво беше сторила. Чантата ѝ се завъртя зад нея и се удари в една лампа, която се заби в друг рафт, запрацайки и суперзлогите във въздуха.

Момичето покри устата си с ръка и издаде звук, подобен на този, който издават кучетата, когато искат да излязат навън.

След това се наведе и започна да събира екипни фигури и да ги трупа на купчини върху бюрото.

– Съжалявам – каза тя. – Не трябваше да идвам. Не трябва-

ше да излизам от стаята си. Сериозно. Така става, когато аз...

– Това е просто инцидент.

– Не. Не, не, не, не – размахва тя ръка към цялата стая. – Всичките тези малки тела навсякъде? Цялата тази каша? Прекрасна метафора на живота ми. Това е. Точно. Каквото правя.

Беше вдигнала един Принц Чаровен от трийсетте години и го размахваше с краката нагоре, подчертавайки думите си. Беше един от любимите на Джеф и той се притесняваше, че главата му ще се откачи.

– Няма проблем – опита се той да звучи спокойно. – Не е нещо особено. Мога да ги прибера. Наистина. Има система. Спри. Моля те.

Наложил му се да го каже няколко пъти, преди тя да кимне, да се извини отново и да се изправи или поне да се опита. Защото застъпи края на палтото си и заби чело в ръба на бюрото. Сигурно я заболя, но я беше обзело някакво странно спокойствие. Пое си шумно въздух през носа, вдигна края на палтото си, сякаш беше роклята на Пепеляшка, и се изправи на крака.

– Хъм. Извинявай за това малко избухване... И за хаоса... И за това, че ти изгубих времето. Не бях разбрала за какво се отнася проучването. Не трябваше да се записвам. – Тя наподобил с устата си усмивка и излезе през вратата.

Джеф погледна към пръснатите по пода екипни фигури. В момента беше прекалено зает, за да ги подрежда правилно по местата им. Затова събра всичките и ги сложи в кутия под бюрото, в която нямаше да чува тихите им писъци.

Замисли се за Хилди.

Какво, по дяволите, беше това? Реакция „Бий се или бягай“? Избягване на конфликти? Някакво чудновато религиозно нещо?

Той седна на бюрото и погледна бележките си. Това беше ли го предвидил? Беше ли отключил нещо неволно?

Като част от проучването Джеф се беше хванал на бас със самия себе си. Не беше сто процента сигурен дали е етично,

но правеше нещата по-интересни. Водеше си бележки за участниците, даваше на всекиго цифрова оценка и се опитваше да предскаже дали между тях биха прехвърчали искри, ако ги сложи заедно в една стая.

По време на разговора им той беше награскал няколко бележки до името на Хилди. Беше го направил бързо – както винаги, – защото беше решил, че щом участниците трябва да разчитат на първи впечатления, то това важи и за него.

БМ – РП

ВИQ/ИВ

СD

ТФ

Коемо значеше:

Бяло Молмиче – Родители с професия

Високо IQ/Изисква внимание

Склонна към драматизиране

Татуировка на френски

Представи си засукал цитат от някой философ от осемнайсети век или следвоенен филмов режисьор, изписан в курсив по извивката на стъпалото ѝ.

(Тук обаче грешеше. Някой засукал цитат може би щеше да се хареса на Хилди, но тя никога не би се татуирала. Беше я страх от иглите и още повече от постоянните неща. Обичаше да си представя, че все още е в периода на съществуването си, равносилен на този на какавидата.)

Най-трудната част винаги беше самата оценка. Естествено, беше цифра до десет, и естествено, се основаваше на физическата привлекателност. Но това не беше сексистко. Той оценяваше и мъжете участници, както и транссексуалните.

Освен това Джеф беше, както казваше сам на себе си, реалист. Външността имаше значение, макар той, честно казано,

да не знаеше каква външност или защо. Според него пламенният поглед и впечатляващите гърди или рамене биха печелили всеки път, но сякаш не беше точно така. В човешката сексуалност имаше много неизвестни.

Оценката го затрудни. Хилди не беше красавица – с прекалено малки очи, прекалено голяма уста, – но знаеше, че за доста момчета това нямаше да е от значение. Щеше да получи допълнителни точки поради факта, че е *интересна*. Огромното зимно палто, което носеше, означаваше, че той нямаше как да определи фигурата ѝ. Средна, може би. Може би от дребна до средна.

Но пак отлична оценка за косата. Нейната беше дълга и лъскава и сигурно е била руса, когато е била малка. Повечето хетеросексуални мъже са луди по косата, особено по онези самотни кичури, изпадащи от плитките, които сподабено нашепват, че момичето *току-що е станало от леглото*.

Даде 7,5. *Жалко, че няма да участва в изследването*, помисли си той. Щеше да е интересно.

На вратата се почука. Джеф погледна часовника. Малко рано за следващия участник.

– Да – каза той.

В стаята влезе Хилди. Държеше в ръка Принц Чаровен.

– Взела съм това, без да искам – направи тя извинителна гримаса и го остави на бюрото му. – Не забелязах, че е у мен, докато не стигнах долу.

– Взела си Принц Чаровен, без да искаш – повдигна вежди Джеф. – Чудя се какво би казал г-р Фройд по въпроса.

Каза го като шега, но Хилди обясни:

– Знам. Затова се върнах. Така де, трябваше да върна екшън фигурата, а забравих и рибката, така че не беше *единствената* причина, но... – Тя замълча. – Виж. Не съм суеверна или нещо такова, но се замислих долу и ами, като че ли когато вселената наистина си направи труда да ти даде знак, сигурно трябва да

го разбереш. – Тя седна. – Така че все пак ще участвам в експеримента. Е, ако и ти нямаш нищо против.

– Сигурна ли си? – попита той.

– Да. Е, поне доколкото съм сигурна за нещо някога – усмихна се тя и той надгаска ЛК за „лагерен консултант“. Представи си я да говори на малки деца за това как трябва да дават максималното от себе си и винаги да са добри.

– И така. Можеш ли да ми обясниш за експеримента отново? Обещавам, че няма пак да полудея.

Той се насили да не погледне към оцелелите рафтове на отсрещната стена.

– Супер. Значи. Основаваме работата си на изследване, наречено „Експериментално създаване на междуличностна близост“. То е проведено през деветдесетте от психолога д-р Артър Арън. Резултатите му тогава не били окончателни, пак и сега светът е различен. Чудим се как цифровата епоха може да е – или може да не е – променила начина, по който се изживява близостта. Всъщност искаме да разберем как млади хора, отраснали с хиляда и двеста онлайн „приятели“, биха реагирали на интензивно емоционално споделяне на четири очи. Звучи ли като нещо, от което би се интересувала?

– Какво трябва да направя аз? – Това не беше съвсем „да“.

– Не много. Съставяме двойка от теб и случаен непознат – мъж или жена, въз основа на сексуалната ти ориентация – и ви даваме трийсет и шест въпроса, които да си зададете един на друг. Няма верни или грешни отговори, нито добри или лоши. Единствената ни молба е да отговорите възможно най-честно.

– Хъм. „Случаен“?

– Какво?

– „Случаен непознат“ ли каза?

– Да.

– Значи може да е който и да е?

Той се притесни да не последва нов изблик.

– Е, предполагам, че *може да е*, но реално е по-вероятно да е друг ученик или студент, отколкото да речем, Дрейк* или някой от „Джонас Брадърс“**...

– Или сериен убиец? – Нещо като шега, но не съвсем.

– Почти с нулева вероятност. А и, така или иначе, изследването се провежда тук, в университета. Ние ще имаме цялата важна информация за участниците, но вие няма да знаете истинските си имена или детайли за контакт.

– Е. Предполагам, че това би трябвало да е окей.

Би трябвало да е окей.

Той не отговори и погледна отново формуляра ѝ.

– Ти си се самоопределила като хетеро. Затова партньорът ти ще е мъж горе-долу на твоята възраст. Един за друг вие ще сте просто Боб и Бети. Това са имената, които молим участниците да използват. Взели сме всички мерки, за да осигурим анонимността ви и личната ви безопасност.

Тя кимна, но очите ѝ замигаха прекалено бързо, за да останат незабелязани.

– Не си убедена – каза той.

– Не, убедена съм. Е. Поне за *физическата* безопасност.

– Но не за...?

Размахани ръце. Присвити рамене. Въздишка.

– Това сигурно звучи абсурдно.

Той изчака.

– ... ами *емоционалната* безопасност?

– Тоест?

Тя издиша шумно.

– Не знам. Всичко! Отхвърляне. Разочарование. Смазваща сърдечна мъка. Знаеш. Обичайното.

* Обри Дрейк Греъм, по-известен само като Дрейк – канадски музикален изпълнител и актьор. – Бел. пр.

** „Jonas Brothers“ – американска поп рок група. – Бел. пр.

– Бих казал, че животът е такъв. – И една от причините той да предпочита екипни фигури.

– Хубаво. Знам, но. Искам да кажа, че бих могла да започна с някой напълно непознат, да отговорим на трийсет и шест въпроса и после да се окаже, че съм отчаяно влюбена в някакъв, не знам, трол или нещо такова.

– Доколкото знам, никакви тролове не са се записвали.

– Тъп въпрос.

Не беше казал това. Тя започна да си играе с копчетата на палтото си, след което се засмя или поне опита.

– Кого залъгвам? *Истински* проблем ще възникне, ако тролът не отговори на чувствата ми. Но пак, както казваш, такъв е животът. Или поне *моят* живот. – Тя разтърси глава, опитвайки се да се отърве от тази мисъл. – Съжалявам. Дрънкам. Такава съм, когато съм притеснена. Просто в момента в живота ми се случват много неща. По моя вина, естествено. Голяма уста. Тунелно зрение. Повреден социален радар. Такива неща. Приятелите ми винаги казват, че трябва да ... Опа. Виждаш ли? Пак бърборя. Съжалявам. Не ми обръщай внимание.

– Спокойно – каза той.

Тя издърпа ръкавите си и стисна маншетите в юмруци. Остана вторачена в Принц Чаровен няколко секунди, след което погледна отново към Джеф.

– Добре. Ще го направя. Трябва да го направя.

– Тук няма никакво „трябва“. Наистина. Не искам да участваш само защото вселената ти е казала, че трябва.

Това я накара наистина да се засмее.

– Спокойно. Няма да позволя на някоя лоша стара вселена да ми се налага. Искам да го направя. Сериозно. Дълбоко в себе си мисля, че наистина искам. „Ако не рискуваш, няма да успееш“, нали така?

– Супер. – Той погледна отново регистрацията ѝ. – Тук всичко е наред, така че, ако нямаш други въпроси, ще те помоля само

да подпишеш формуляра за съгласие.

Даде ѝ малко време, за да го прочете. Докато четеше, тя прокарваше пръст по всеки ред, след което награска името си отдолу.

– Добре. Сърцето ми е в ръцете ти! – усмихна се Хилди и очите ѝ изчезнаха в гъстите ѝ мигли. Зъбите ѝ бяха големи и прави, и бели. Кожата ѝ беше свършена.

Той промени оценката ѝ на 7,75 и взе формуляра.

– Добре тогава. Сега ще те помоля да отидеш в стая 417, надолу по коридора вдясно. Налей си кафе, ако искаш. На масата ще има купчинка картончета с въпросите, но те моля да не ги обръщаш, докато не започне сесията. След малко ще имаш и партньор за експеримента. Ще се постарая да отхвърля троловете.

Тя вдигна яката на палтото над устата си и отново се засмя. Можеше да е дори осмица.

– И не забравяй рибката си. Може да започне да го приема лично.

ГЛАВА

2

Момчето влезе, без да почука.

Джеф вдигна поглед от лаптопа си.

– А ти си?

– Пол Бърджин. – Никаква усмивка. Бегъл зрителен контакт.

Глас не по-висок от мърморене.

– За изследването за междуличностна близост ли си тук?

– Тук съм за изследването, което плаща четирийсет кинта.

То ли е?

– Сигурно. Толкова плащаме.

– Значи съм за него. – Той извади прилежно сгънато квадратче светлосиня хартия от джоба на палтото си и го подаде на Джеф. Ръцете му бяха почервенели от студа. – Това колко време ще отнеме?

Джеф му направи знак да седне, но той вече го беше направил.

– Зависи. Сигурно час-два, но не сме поставили времево ограничение, така че може да отнеме и малко по-дълго. Ти решаваши.

– Ако отнеме по-дълго, има ли допълнително за извънредни часове? – Пол се усмихна, може би, предполагайки, че с малко чар ще получи повече.

– Съжалявам. Фиксирана сума. Още ли те интересува?

Пол се огледа, сякаш преценяваше стойността на различ-

ните екшън фигури, покриващи металните рафтове в другия край на стаята.

– Защо не. Кога започвам?

– Само ще ти дам малко обща информация за проучването и сме готови.

– Защо ми е общо инфо? – Той прокара малко сиво зрънце гъвка през предните си зъби.

– Реших, че може да ти е интересно.

– Не особено. На обявата пишеше, че само трябва да отговори на няколко въпроса.

– Да. Е, ти и партньорът ти трябва да си зададете един на друг трийсет и шест въпроса.

– Нямам партньор.

– Ние ти избираме партньор.

– Трябва ли да си измислям въпросите?

– Не, вече са написани. И двамата получавате по един комплект картончета с въпросите, написани на тях. Просто трябва да се постараете да отговорите.

– Само това ли трябва да направя?

– Ще подпишеш формуляр за съгласие сега и ще напишеш кратък доклад, когато свършиш. – Джеф погледна формуляра за регистрация на Пол. – Студент ли си?

– Трябва ли да съм?

– Не.

– Тогава съм безработен.

– На осемнайсет ли си?

– Почти на деветнайсет.

– Хетеро?

– Какво?

– Хетеросексуален.

– Да. Това съм написал.

– Необвързан?

– Възможно най-много.

– Добре. Тогава подпиши това и отиди в – той погледна записките си – стая 417. Партньорката ти за експеримента трябва да е там.

Пол не отдели време да прочете формуляра. Той написа името си прилежно отдолу, стана и изчезна.

Джеф изчака, докато вратата се затвори, след което написа „П.И.Ч.“ Но имаше предвид „пич“ като „позъор“ (като „задник“). След това добави:

НКР (за неквалифициран работник)

ВП (За войнствен по природа, с което също имаше предвид „задник“)

ДУНУ (Действа умно на улицата, макар да го болеше да си признае, че Пол може просто да е умен. Нищо не мразеше повече от туп, който се гържи арогантно.)

След което написа 9.

Коего беше детинско. Ако изобщо знаеше нещо за хетеросексуалните жени, той знаеше, че за повечето Пол щеше да е стабилно 9,5, ако не и 10, въпреки факта, че ностът му някога е бил чупен. Или може би точно поради този факт. Нищо не може да накара някои момичета да се закатерят по стените повече от знак ОПАСНО ЗА ЖИВОТА: ВЛИЗАНЕТО ЗАБРАНЕНО.

Освен това Пол си беше татуирал малка сълза точно под гясното око. По мнението на Джеф това беше донякъде прекалено за имиджа на лошото момче, макар че, естествено, не неговото мнение имаше значение.

А мнението на Хилди.

Това почти накара Джеф да се разсмее.

Хилди и Пол.

Това щеше да е интересно.

ВЪПРОС 1

ПОЛ: Здрасти.

ПОЛ: Здравей?

ПОЛ: Здра-вей?

ХИЛДИ: О. Ъм.

ПОЛ: Добре ли си?

ХИЛДИ: А, га. Да. Съжалявам.

ПОЛ: Изглеждаш като че ли си видяла призрак или нещо такова.

ХИЛДИ: Не, не. Аз, всъщност, просто четях и изгубих представа за времето и ти ме изненада, това е. Ами, значи, хъм, здрасти.

ПОЛ: Да. Здрасти. Аз съм Пол.

ХИЛДИ: Имаш предвид Боб.

ПОЛ: Не. Имам предвид Пол.

ХИЛДИ: (*Снее се.*) Не съм те чула.

ПОЛ: Казах, Пол.

ХИЛДИ: Хъм. Не трябва да знаем имената си.

ПОЛ: Никой не ме предупреди.

ХИЛДИ: Наистина ли? На мен ми казаха, че трябва да се наричаме Боб и Бети. Нали знаеш, заради поверителността и така нататък.

ПОЛ: Хубаво. Та кой ще е Бети?

ХИЛДИ: Ха! Добър въпрос! Колко *цисджендър* от тяхна страна га...

ПОЛ: Какво, по дяволите му, има на този стол?

ХИЛДИ: Искаш ли да се разменим? Нямам нищо против. Аз ще...

ПОЛ: И да те оставя да паднеш по задник? Не. Ще рискувам.

ХИЛДИ: Сигурен ли си? Басирам се, че можем да вземем...

ПОЛ: Ти ще оставаш ли, или какво?

ХИЛДИ: А. Да. Защо?

ПОЛ: Сигурно ти е горещо в това нещо.

ХИЛДИ: О. Вярно. Палтото ми. Една от малките ми странности. Обичам да ми е много топло. Това побърква приятелите ми. Винаги казват, че се изпотяват само като ме гледат. Няма да ти пречи, нали? Защото мога...

ПОЛ: Просто не припадай.

ХИЛДИ: Не се притеснявай. Ще се постарая да не, нали знаеш, *припадна...*

ПОЛ: Мерси. Супер. Може ли да започваме?

ХИЛДИ: Добре. Как да го направим това? Може би единият от нас да чете въпроса на глас, а другият да отговаря?

ПОЛ: Добре.

ХИЛДИ: След това може да се сменим.

ПОЛ: Добре.

ХИЛДИ: Ти ли започваш, или аз?

ПОЛ: Няма значение.

ХИЛДИ: Или хей. Защо не хвърлим монета?

ПОЛ: Не ме е грижа особено много. Ти давай първа.

ХИЛДИ: Сигурен ли си?

ПОЛ: Да. Виж. Може ли просто да започваме?

ХИЛДИ: Да. Съжалявам. Притеснена съм. Ти притеснен ли си?

ПОЛ: Защо да съм притеснен?

ХИЛДИ: (*Степ се.*) Такива неща ме карат да се притеснявам, макар че Джеф каза, че има...

ПОЛ: Джеф?

ХИЛДИ: Психологът. Той каза, че... Защо се смееш?

ПОЛ: *Психолог.* Она тун е някакъв загубеняк колежанин с малките си формулярчета и онава шегувам-се-ама-не-съвсем нагървяне за играчки от ХарруMeal.

ХИЛДИ: Прави докторантура.

ПОЛ: Да. И аз това казах.

ХИЛДИ: Е, не съвсем...

ПОЛ: Почти.

ХИЛДИ: Както и да е... Той казва, че няма верни или грешни отговори, но все пак. Много неща зависят от това. И предполагам, че затова съм малко, нали разбираш, *развълнувана*.

ПОЛ: Наустина ли? Не забелязах. Защо не си налееш няколко шота Йегер, като се прибереш вкъщи? Междувременно, аз ще започна. Въпрос 1: *Ако имаш възможност да избираш измежду всички хора на света, кого би поканил/-а да ти бъде гост на вечеря?*

ХИЛДИ: Само един? Само толкова ли мога да избера?

ПОЛ: Да.

ХИЛДИ: Това ли пише?

ПОЛ: Пише „Кого – *боже, не мога да повярвам, –* кого би поканил/-а да ти бъде *гост* на вечеря.“ Това означава един.

ХИЛДИ: Хммм. Това е трудно. Искам да посоча някого като Джейн Остин или Д.Х. Лорънс, или Барак Обама, но честно? Ще изпитвам такова страхопочитание от присъствието на толкова много великолепие, че сигурно няма да прекарам добре. Но пак и не искам да похабя единствената си покана за някой случаен човек от улицата.

ПОЛ: Та кой ще бъде тогава?

ПОЛ: Това е просто вечеря.

ПОЛ: Не говорим за преспиване с някого.

ХИЛДИ: Съжалявам. Прекалено дълго ли се бавя?

ПОЛ: Хммм. Какво ли те кара да си помислиш това?

ХИЛДИ: О. Хей. Сетих се. (*Степ се.*) Тейлър Суифт!

ПОЛ: Готово. Тейлър Суифт.

ХИЛДИ: Не! Шегувам се. Донякъде. Тя е удоволствието ми, заради което се чувствам виновна, и честно, не мисля, че по-

лучава гължимото ù като артист, но ако мога да покана само един човек, не съм сигурна, че бих поканила точно нея. По-добре габай ти. Трябва ми малко време да обмисля това.

ПОЛ: Хубаво. Аз бих поканил някого, който може да готви.

ХИЛДИ: (Степ се.)

ПОЛ: Въпрос 2.

ХИЛДИ: Не. Сериозно. Кого би поканил?

ПОЛ: Някого, който може да готви. Ако ще идва у нас да вечеря, по-добре да може да готви, понеже аз със сигурност не мога.

ХИЛДИ: Това всъщност не е лош отговор. Дори не се замислих за...

ПОЛ: Въпрос 2: *Би ли...*

ХИЛДИ: Чакай. Не съм отговорила на въпрос 1.

ПОЛ: Е, имаш ли нещо против да отговориш тогава? Има още трийсет и пет въпроса. С тази скорост не си струва парите.

ХИЛДИ: Какви пари?

ПОЛ: Четирийсетте кинта.

ХИЛДИ: Какви четирийсет кинта?

ПОЛ: Четирийсетте кинта, които получаваме за това, че сме участвали в проучването.

ХИЛДИ: Плащат ли ни?

ПОЛ: Да. Иначе защо ще го правиш?

ХИЛДИ: Не знам. Харесвам психологията и мисълта да стана част от експеримент ми беше интересна и ...

ПОЛ: (Степ се.) Толкова ли ти липсват развлечения?

ХИЛДИ: Знаеш ли, не исках да повдигам този въпрос, но тогът ти никак не ми се харесва.

ПОЛ: Съжалявам, мамо.

ХИЛДИ: Аха. Ето го пак.

ПОЛ: Може ли просто да продължим?

ХИЛДИ: Да. Ако промениш тона си.

ПОЛ: Шегуваш се.

ПОЛ: Не си сериозна.

ПОЛ: Хубаво... Това как е? По-добре ли е?

ХИЛДИ: И изражението.

ПОЛ: А кой те направи шеф?

ХИЛДИ: Никой. Обаче съм ти равна и не се чувствам длъжна да участвам с някого, който ми отказва уважението, което заслужавам.

ПОЛ: Невероятно.

ХИЛДИ: Не съм. Ако се замислиш, е напълно рационално. Уважението е белег на цивилизованото общество. Бих предпочела да внимавам и с ругатните.

ПОЛ: Не съм ругал.

ХИЛДИ: На глас?

ПОЛ: Какво? Вече и по устните ли четеш?

ХИЛДИ: Да бе. Като че ли трябва да съм обучена в четенето по устни, за да разбере какво каза току-що.

ПОЛ: Не си ли го чувала и по-рано, или какво?

ХИЛДИ: Чувала съм го достатъчно. Просто не мисля, че трябва да бъде запратено към мен.

ПОЛ: Може ли просто да се върнем към твения въпрос?

ХИЛДИ: Да. Добре. Ако отговаряш уважително.

ПОЛ: Добре. Ето гласа ми... Ето лицето ми.

ХИЛДИ: Прекрасно. Благодаря ти. И понеже се притесняваш за времето, ще забързам нещата и просто ще кажа, че ще покана на вечеря дядо си. Не съм имала възможността да го срещна и мисля, че ако това се беше случило, щях по-добре да разбирам мъжа, който е баща ми днес. Предполагам, че това би разрешило някои от сегашните ни, нали разбираш, конфликти.

ЗА АВТОРА

Вики Грант, писател и сценарист, е носител на много награди. Живее в Нова Скотия, която е точно толкова красива, колкото и звучи. Обича да чете, да пътува, да досажда на децата си и да ходи по цялото протежение на един определен плаж с бял пясък. Тя има тесни слъзни канали и затова хората често си мислят, че плаче, когато всъщност не го прави.